

fang og med en sådan fornuft og med et sådant fremadrettet perspektiv, at det er relevant at gå på jagt efter den sidste del af rammen, ligesom det selvfølgelig i den sammenhæng også må overvejes, om der er mulighed for at skabe den nationale medfinansiering, der skal til for at løfte denne uudnyttede del af rammen hjem.

Kl. 12.25

Situationen er nemlig den, og her vil jeg så heller ikke kunne redegøre for de nærmere detaljer, at afhængigt af hvad man hjemtager EU-pengene til, er graden af national medfinansiering forskellig. Kravet til national medfinansiering afhænger af det formål, man hjemtager pengene til. Hjemtages de til ophugning, er kravet til den nationale medfinansiering ganske voldsom. Så skal der mange penge på bordet for at få penge hjem. Hjemtager man til andre formål, er kravet til national medfinansiering lidt mindre. Så skal der færre penge på bordet for at få mange penge hjem. Der er oven på den meget nylige henvendelse, der er indgået til statsministeren, præcis i går sat gang i et arbejde under ansvar af fødevarerministeren.

Jeg tror, at det vil være passende at stoppe her for også at have lidt tilbage til de to næsten identiske debatter, vi nu tager hul på om et øjeblik.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Der er nogle spørgsmål til ministeren. Den første spørger er hr. Arne Toft.

(Kort bemærkning).

Arne Toft (S):

Den 23. maj 2002 vedtager vi et forslag til vedtagelse, hvor alle Folketingets partier er enige om at opfordre regeringen til at sørge for, at statslige arbejdspladser kommer ud i de tyndtbefolkede områder, hvor der nogle steder direkte er afvanding, og hvor det andre steder kniber med at få det til at køre rundt. Vi ved jo, at statslige arbejdspladser ofte er lig med højtuddannede ansatte, så bare det, at der kommer nogle ud, kan være med til at give et løft.

Hvad siger ministeren så, når man kan se, at det altså ikke har hjulpet? Det kan godt være, at ministeren fortæller, at det måske ikke ser så galt ud, men alt andet lige har det ikke hjulpet. Er det tilfredsstillende, når man egentlig har gjort meget for det? Man har jo udsendt mange publikationer, hvoraf det fremgår, at man egentlig godt vil gøre noget. Men det har altså ingen effekt.

(Kort bemærkning).

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Jeg er helt uenig i den måde virkeligheden beskrives på. Regeringen har kontinuerligt forfulgt ambitionen om at flytte statslige arbejdspladser, hver gang der har været bragt statslige arbejdspladser i spil.

Tag kommunalreformen – jeg vil også gerne kvittere for hr. Kristen Touborgs bemærkninger – hvor vi jo meget bevidst har forfulgt ideen om at bringe byer i spil, som måske ikke ellers opleves som værende de naturlige steder for vækst-udvikling; vi har brugt den moderne teknologi til at lave callcentre og har placeret dem meget, meget decentralt til at betjene hele skattestrukturen; der er fængslet i Nørre Alslev; der er den regionale statsforvaltning. Der er stribevis af eksempler, der sådan set bekræfter, at hver gang spørgsmålet om statslige arbejdspladser har været i spil, har regeringen sat en meget offensiv regionalpolitisk dagsorden.

Det kan selvfølgelig være, at det skyldes, at jeg ikke har været opmærksom nok på det, men så kunne jeg måske få det at vide nu: Hvor er det, at vi har hørt nogle præcise socialdemokratiske forslag om udflytning af statslige arbejdspladser, altså afstemt i hele folketingsgruppen?

(Kort bemærkning).

Arne Toft (S):

Jeg ved ikke, om man kan sige, hvor man har hørt om de socialdemokratiske forslag, men under valgkampen hørte jeg en justitsminister, der foreslog, at flytte Kort- og Matrikelstyrelsen til Nordjylland, og jeg hørte en forsvarsminister, der foreslog det samme. Det er klart, at det bager vi op om. Det er bare ikke blevet til noget.

Jeg vil godt spørge ministeren: Det har vist sig, at samfundet egentlig er i stand til at styre mange ting. I Irland var man i stand til at styre virksomheder, der simpelt hen blev placeret i områder, hvor der ikke var ret mange mennesker, og så flyttede menneskerne derud. Der er en undersøgelse fra London, der viser, at ved at flytte 20.000 statsarbejdspladser fra London kan man i løbet af 15 år spare 22 milliarder. Er det noget, som ministeren har tænkt sig at undersøge, om det måske kunne være noget, som vi i en mindre målestok kunne bruge?